

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУДЖА

ОБЪЯВЛЕНИЯ:

На IV стр. 15 ст. на в. см

Адресъ:

Дирекция на в. „Добруджа“, градъ Бабадагъ.

Ръкоп. не се връщатъ назадъ

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ

Малкия понеделникъ, сряда и п

Градската библиотека

Ва

Положението въ Русия. — Условието на мира съ Ромъния. — Нашата и чужда преса по прѣговори. — Една наврѣмenna заповѣдь. — Прѣговоритъ за миръ съ Ромъния. — Положението въ Русия. — Хандербургъ за положението. — Отзави за солунската акция. — Съглашението заплашва Холандия. — Народното Събрание за Добруджа.

П. Голдбергъ

Положението въ Русия.

Болшевикътъ разстроиха твърдъ много смѣнитъ на съглашенето. Онова, което тѣ извършиха, не се подобрява нито отъ Англия, нито отъ Франция, ни отъ Американскитъ жати. Независимо отъ дезертирането си отъ поста, тѣ докоснаха и кеслата на своитъ довереници съюзници. Дѣйствиелно, болшевикътъ прѣдупрѣдиха съглашенскитъ държави за своята мировна акция, обаче това съзвѣстъ не бѣ достатъчно да ги задолжи. Никътъ не е важенъ фактъ на отказването отъ Ловдовския протоколъ, защото неговитъ автори, още при разработването му издигаха неговата неосъществимостъ. И рѣчь не може да става, кое ще бѣде прѣдпочетено отъ една държава, когато стане нужно да избира между честната дума и излъгата избухъ. Тукъ имать предложение горнитъ, които регулиратъ отношението между отѣлитъ личности, защото за последнитъ важи принципъ на свободното изказване на мнѣния, когато въ народитъ сѣмство не може да се каже. Държавитъ се управляватъ отъ правителства, които иматъ своя външна политика и тѣя послѣдната, при една сѣмва на върховнитъ управители тѣя, не може да ангажира мнозинството въ държавитъ. Това особено важи за странитъ съ парламентарно управление, гдѣто болшевикътъ диктуватъ въ високата на външната и вътрѣшна политика.

Нужно е да се направи единъ паралелъ между вчерашната царска Русия и днешната република. Не веднѣжъ ставамо дума въ френскитъ политически кружове за неморалността на двойния съюзъ. Русия не бѣ свързана съ Франция нито съ традиции, нѣкъ съ идеитъ на великата френска революция. Нѣкъ си спомняме, какъ единъ отъ кметоветъ на Франция привѣстуваша развѣнчани руски царъ на френския брѣвъ съ доказаното обръщение „гражданино!“ Това на вѣрето си прѣдизвика много смѣхъ, обаче тая дума бѣше истински изразъ на чувствата на френския народъ. Колкото и да обича той послѣдния и помпозността, обаче това е само до външната форма, но не и до дѣлското съдържане. За французитъ бѣше истинско терзание да посрѣщатъ царятъ на деспотична Русия, който бѣ прокудвалъ отъ домашнитъ огнища всички носители на прогресивнитъ идеи въ живота. Нѣма нужда да доказваме, че и самия Николай Рскаловъ е изпитвалъ въ Франция твърдъ неприятни чувства. И едната и другата страна активно съзнаваха, че за царския Петроградъ нѣма мѣсто въ републиканския Парижъ. Само единъ материалистиченъ тежковенъ свързаха Франция съ Русия. Това бѣ резанитъ протѣвъ Германия и пласирани въ милиарди. 1880—71 година бѣше една равна въ душата на френския народъ, макаръ и да я заслужавамо, напълно, но Екзакъ и Лотарингия можемо да стане и гробница на Франция. Видни френски държавници прѣдизждаха страшната катастрофа на своето отечество и почпаха силно да реагиратъ противъ едно опасно увлечение, като поддържа единъ сръденъ патъ въ взаимното разбирателство между Германия и Франция. Мирната борба въ това отношение бѣше значително напредъвала и резултатитъ вече се осозаваха. Гласитъ, обаче, на тия мѣдри чада на френската република не бѣ чутъ. Жоресъ, достѣтъ на пацифистичното далечие въ Франция, тигрѣтъ въ депутатската камара и обая-

телтъ на маситъ, падна убитъ отъ подкупна ръка въ надвечерното на сѣтовната война. Това бѣше първия симптомъ за настроението у управляващитъ съдвинитъ на френски народъ.

Отъ Франция отиде Англия, а прѣди една година и Съединенитъ жати и то все въ името на своитъ груби интереси; тѣя държави не ги свързаха никакви духовни връзки. Да не говоримъ за Италия; нейното поведение не се нуждае съ характеристиката.

Вече близо четири години, какъ съглашенето ходи война съ грозни заважи бѣднѣ економически изолации и широки рѣшени на конференци. То успѣ да въпрегне въ своята вѣтвта колесница множеството правителства, отъ типа на италианскитъ властни държавници.

Казантъ въ Русия, обаче, кѣтъше; нѣма опасност се приближаваше къмъ избухване. Руския народъ, който вече бѣ съвестенъ на царизма, не можеше да види интереситъ на своето отечество, та както дѣе вътрѣ и вънеможа. За него не бѣше достатъчна замяната на Сибиря, защото въ реда на естествени закони, народитъ маси не се ръководеше само по идеитъ и чувства. Руския държавна неподобляше на една прѣговорна кола, въ прѣдатурването. на ксато струаха най-важното нѣмче. А това фатално нѣмче дѣе съ страшния погромъ отъ 1916—1917 година. Подъ натискъ на разбуненитъ народъ, руския царизмъ начевна, като савушнѣ мѣхуръ.

Немастие за Русия бѣ, че първнитъ нейни управители тѣя не можаха да схванатъ психологията на възлужащата се народна маса. Вѣето миръ, хлѣбъ и свобода, тѣ поискаха да изразятъ на война до побѣда. И само за това тѣ грѣбнаше да си отидатъ. Липсата на рѣшителност доведе силното разстройство въ държавния механизъмъ. Липсваше една сила, една твърда воля, която, като, трѣбне съ маситъ, да може да се ръководи и направлява. Почна се съ крайно опаснитъ за ксѣна държава спети. Отъ тѣхъ не се отървиха и болшевикитъ, макаръ и да заживаха вътрѣтъ дни на своето властване съ сѣмѣлъ жестоко. Съ своята вътрѣшна политика тѣ не дождоха да творятъ а да разстройватъ. Вѣето съ мѣръ и осигуряване на прѣграничѣ, тѣ започнаха съ социализирането производството въ слабо индустриалната Русия. И свършиха съ развѣнчаване въ чувствата на германския пролетариатъ. Тѣя младежи въ управленето и политиката днесъ сѣ нѣмѣ зрители на расѣнчаването и анархията. Тѣ даже не успѣха и до сега да завладѣтъ тѣлитъ, които оже сѣ господарѣ на полжежикето. Тукъ нѣмѣ видна контрастъ между великата френска революция отъ 1789 година и тѣя отъ 1916—18 год. За това и нѣкого не грѣбна да очудна, че Троцки си стива, сега е реалитъ и за Ленинъ. Кѣсно е вече тѣ да ставатъ по-благоразумни и по-реални. Болшевикитъ се сѣмѣтаха съ единъ замахъ да срутатъ една въковна сграда, обаче, нѣмѣтѣ се измѣнаха върху тѣхнатъ главъ. За човѣчеството не е важно, че тѣ не си отидатъ, важно е, че Русия загива.

Дѣйствиелно съдбата на сѣверния валакъ е твърдъ печална, обаче, тѣ е единъ отличенъ урокъ за народитъ. Съ държавитъ не може да се прави онова, което се върни въ частични животъ; народитъ не сѣ търговско прѣдприятие, нѣкъто иматъ мѣсто спонтанитъ раскопъ и експериментитъ. Опитатъ въ една държава сѣ една година опасностъ, съ неоправени послѣдци, какъва бѣлѣжитѣя политико-еко-

номитъ професоръ Вилфредъ Паретъ. Неговитъ правдѣни думи, което че ли сѣ били прѣдсказани за днешнитъ вѣрмена, които прѣживѣва Русия. Една фалшива станка коштува съдбата на цѣлъ единъ народъ. Това же рѣче да се правятъ неразумни скокове! Ако тѣя послѣднитъ сѣ опасни въ нормално вѣрме, тѣ сѣ катастрофални въ вѣрме на война. Патентованитъ правотѣрни и безупрѣчнитъ здравосмислителни днесъ много основателно звѣнатъ въ Русия, че социалната революция е въ опасностъ. Тѣ се разочароваха, че не намериха поддрѣпа у своитъ съизсѣлтѣли въ съюзитъ народи, защото послѣднитъ жѣлѣтъ прѣди всичко чрѣвъ и за своитъ отечества. Тамъ тѣ намерятъ една солидна опора, на която само могатъ здраво да се облѣчатъ. Германекитъ пролетариатъ много основателно счита, че мощта на Германия е и неговата собствена сила. Безотечественостъ води къмъ едно мизерно съществуване, съ което бѣтъ, както беднякъ, така и богатакъ. Нѣмѣ отлагатъ въ това отношение нѣмае добръ урокъ отъ вчерашното владѣчество на Ромъния въ Добруджа. За нашитъ сънародници не бѣ достатъчно само благодѣтелностъ; тѣ жадуваха за друго по-възвишено нѣщо — свободата. А защо тогѣ? Историката ни открия цѣлата тайна. Нашия народъ, съ здравитъ мисли на бойнитъ полета и здравитъ разумъ въ живота, не иска да испита грозната участъ на руския народъ.

Днесъ въ Русия, не по вѣта на народа, нѣма нито сигурностъ за нѣмѣ, нито гаранция за личността. Тамъ нѣмѣто Николай царюа царятъ — анархия; нѣмѣто гилотината, управляватъ картечницитъ и бронирани автомобили, нѣмѣто Ленинъ диктува необузданата тѣмпа. И страшното е, че краятъ не се прѣдизжда.

Русия буквално е известна на произведа. Нѣя и наущатъ и вчерашнитъ и съюзници, които брѣзатъ да спасѣватъ своитъ милиарди и да грабятъ. Днесъ вече упорито се говори за извѣждане редъ отъ Япония въ Сибиря. Ако планѣтъ не е още реализиранъ, трѣбна да се благодарѣ на зговортъ на орола, разлитъ и музата въ сръдѣта на нашитъ неприатели, които не могатъ да примѣратъ своитъ противорѣчни интереси и недомѣрчивостѣта си единъ къмъ другъ. Това е то, което и ще спаси окончателно и тѣя свързана съ вѣнчелнитъ спемени отъ царизма областъ. До тогѣтъ, до когато на сцената фигуриратъ Япония и Шатѣтъ, окупациитъ на Сибиръ отъ жѣлото царство нѣма да бѣде свършено дѣло. Американскитъ Шати и Япония или заедно ще прѣпрѣкватъ окупирването, или нѣкой отъ тѣхъ нѣма да нахлѣта въ Сибиръ. Защото империалистичната акция, за ксато потрига рѣцѣ Япония, нѣма да нѣмѣ нико обикъ съ омнотворенкето; тѣ ще бѣде окпичателно завладѣване. А това нѣмакъ не се харесва на американцитъ, а край тѣхъ и на англичанитъ, които треперятъ прѣдъ страха отъ засилването на своята съюзница Япония по Азиатскитъ брѣгове на Тихия океанъ.

Излезе отъ печатъ и се пуска въ продажба Моногра на Добруджанци, изработенъ отъ Ценсралния добруджански народенъ сѣмѣтъ, като № 4 съ библиотека „Добруджа“. Издаване на Народно-спомогателния фондъ „Добруджа“. Цѣна 1.50 лв.

Всички порѣчки да се изпращатъ до фондъ Добруджа, ул. Гуркѣ, 16, телеф. 368 и по Курьеръ София

Положението на бойните фронтове.

Видеията от Щаба на Действащата армия
за 15 III. 1918 г.

Македонски фронт. Възвоя на Черна тази сутриня неприятелската артилерия поднови усилената си стрелба по позициите ни. Подъ закрилата на тази стрелба французки пехотни групи се опитаха да атакуват нашите постове, но бяха посрещнати с пущечен и бомбов огън и прогонени. Западно от Доброполе от връше на връше! артилерийската стрелба беше по силна от двете страни. Южно от Бѣласица, нашата артилерия сваля два неприятелски самолета, от които един падна зад нашите позиции северно от Буковското езеро. Пилота англичанин беше пленен.

Добруджански фронт. Примирие.

Съюзнически съвѣдѣния.

Западен военен театър. Група армии на Баварския престолонаследник. Прѣз деня слаба артилерийска дѣйност, която привечер се оживи въ нѣкои сектори.

Група армии на Германския престолонаследник. Сигналната станция на французите надъ катедралата въ Реймс е била отново забѣлзана. Сѣверно и сѣвероизточно отъ Промъ неприятелите натових своя разрушителен огън въ нашите позиции, можаха да се задържатъ въ по-прѣдните ни окопи, намиращи се западно отъ шосето Юрса. Продължителна и усилена огнена дѣйност по източния фронтъ на р. Мьоза.

Источн. Неприятелски шайки, които застрашаваха въ Украйна ж. п. линия Гомелъ — Киевъ за Бахмачъ, бидоха разпръснати. Бахмачъ беше взетъ.

По другите военни театри нищо ново.

По море.

Верлианъ. Нашите подводници съ потопили въ задрѣтената около азорскитѣ острови зона, новия 22 000 тона, а въ източната частъ на сѣдиземно море около 26 000 тона.

Неприятелски съобщения.

Парижъ. Доста оживена артилерийска дѣйност по цѣлия фронтъ, особено по дѣсния фронтъ на р. Мьоза и въ районитѣ Безансонъ и Ренаушомвилъ. Въ Лотарингия, западно отъ Фривалъ, слѣдъ оживена бомбардировка, едно германско нападение беше обхванато отъ французкия огън и разпръснато.

5600 кгг. бомби бидоха хвърлени върху разни неприятелски гарн, узини и кантони.

Сѣверозападно отъ Битоля, при височината 1242, французки части се промѣнаха въ неприятелскитѣ окопи, гдѣто изненадаха противника. Артилерията прѣзъ цѣлия денъ бѣ много дѣятелна, особено въ района на Битоля.

II. Габе.

Условието на мира съ Ромъния.

Най сѣтѣи и Ромъния, свлечена отъ събитията въ пропадѣта на безумието, е въ краката на силитѣ отъ Централния съюзъ. Подписала скоро-скоро прекъсващъ миръ, слѣдъ поучителния урокъ, даденъ на други безумци — болшевици, тя тѣ дни ще подпише и окончателния договоръ за миръ. Въ свързка съ това, на и прѣди това още, понеже акцията е рѣшена отъ Генералъ-Губернаторството въ Букурещъ, още на 14 априлий се оповѣсти изъ българския печатъ, че учред-

ния за цѣлѣта Управителенъ щабъ (Wegwaltungsstab) се упълномощава да разунае щетитѣ, причинени на съюзнитѣ поданици отъ интернираната, изтѣлеснена и севестирирната вслѣдствие свѣтовната война, както и да опрѣдѣли и събере обезщетенията, които общинитѣ трѣбва да изплатятъ.

Това ще рече, че е дошамъ деня на възмездие за всичкитѣ пасии и коварства, извършени надъ мирни населени, поданицитѣ на държавитѣ отъ Олбъза, отъ Ромъния, които никога не си е давала смѣтка за своитѣ дѣйстви надъ чуждитѣ ней националности. По принципъ ялага се на Ромъния една заслужена контрибуция, която, колкото и да е голяма, не ще може да изплати и най-малката частъ отъ щетитѣ, нанесени на тѣх чужди за нея населени безъ всѣкаква дори вселена пужда.

И съвсѣмъ справедливо. Войната е твърдѣ скъпо-прѣдприетна, особено модерната война, за да бѣде въ деня съ хуманостъ и себестрицание. Виновинитѣ трѣбва да плащатъ съупенитѣ паници, а всичкитѣ принципи за миръ „безъ обезщетения“ ще трѣба въ края на краищата, ако не прѣко, то косвено да прѣтърпятъ голяма корекция. Така корекция, започната отчасти отъ Бѣлгия, ще се приложи днесъ и къмъ Ромъния въ посезателна форма. Въ по осезателна, защото „постараеме, нѣкои друга държава не е вършила насилна, намагачи — уви — отъ войната наврѣдъ, нито въ такава мѣра, ни въ такава степенъ, както Ромъния. Тѣй, напирѣтъ, започнала — незапечната още войната, първата работа на обирническата банда на чохойската олигархия бѣ да тури подъ задрѣтъ, въ цѣль да ги изплати, всичкитѣ капители, прѣдприетия и имоти на чуждитѣ поданици. Севестираха се всичкитѣ крупни суми, които се намираха въ каситѣ на Ромъния, а самитѣ нѣхъ прѣтежатели бидоха интернирани при най-варварски условия. Естествено е, че Ромъния, наказана за неизбромитѣ си грѣхове и просаща днесъ миръ, трѣбва да компенсира всичкитѣ нанесени загуби на тѣхъ павинни хора.

Ала, ако махитѣ на поданицитѣ на нашитѣ съюзици бѣха голями въ Ромъния, особено, като се знае, че тамъ германскитѣ капители прѣобладаватъ както въ държавнитѣ заемъ, така и въ минната и другата индустрия и търговията, то загубитѣ на българския елементъ подъ режима на Ромъния, бѣха просто неописуеми. Пословичното турско робство бѣ идеалъ на хуманизмъ въ сравнение съ ромъния режимъ надъ българскитѣ и турскитѣ населени. Не се зачиташе ни имота, ни живота на тѣхъ злочесты населени. За владѣли прѣзъ 1913 год. Южна Добруджа, тѣ а управляваха въ течение на трѣтъ години не като областъ, която трѣбваше да стане частъ отъ нейния организъмъ, а като неприятелска страна, която трѣбваше да бѣде прѣдадена на плямъжъ. Дошамъ на 28 юлий да управляватъ Добруджа, т. е. въ края на първото полугодие, данъка — въ дворѣзъ и троенъ раздѣлъ — биде събранъ отъ населението за цѣла година. Нищо повече: въ течение на първитѣ 11 мѣсеца на своето „управление“, Ромъния събра данъкъ за двѣ години и три мѣсеца, т. е. за годинитѣ 1913 и 1914 цѣли и за три мѣсеца отъ 1915 год. Колкото се отнася до управлението изобщо, то бѣ най-варварско, пълно подобие на историческото управление на испанцитѣ въ Южна Америка.

Учливцата бѣха обрнати на казарми и конюшни още отъ първия денъ на идването ѝ въ Добруджа, а населението биде подложено на най-печувливъ мораленъ и материаленъ тероръ. Не се забравя нито единъ ромънски институтъ, пригоденъ да съсипе въ най-скоро врѣме тѣхъ богатъ жатъ, надналя се въ наследество по Букурещкия договоръ, на ризицинитѣ наследници. Нищо повече, съ специаленъ „Законъ за устройство на Нова Добруджа“ отъ 1 априлъ 1914 година Ромъния се канеше да прокуди цѣлото население отъ тамъ,

за да я колонизира съ своитѣ безземни роба.

Ала най важно бѣ заключителниятъ фазисъ на това управление надъ Добруджа. Още прѣди да се самоопрѣдѣли за участито си въ войната, Ромъния пристани къмъ плячкосването на тѣхъ областъ въ всѣко отношение. Прѣди всичко тя се нахвърли върху скотовѣднитѣ богатства на Добруджа, Допустна да се занесе за воюващитѣ страни за контрабанда и открито, почти всичкиа добитѣжъ, Ромъния за да изхрани своитѣ населени съ месо и то евтино до 10 ст. и слоновѣ десетѣ стотинки килограмъ, когато наврѣдъ въ Европа месото коштуваше 4—6—8—10 лева кило, — тя внесе законъ „За реквизиция за цивилни нужди“, за да може да вземе „на законно основание“ добитѣжъ на Добруджа еждъ за безцѣпница, а еждъ безъ пари. Реквизиция за цивилни нужди, съ цѣль да опрѣдѣли едно трудолюбиво, пестеливо и симпатично население — както се произнасяха за него въ своитѣ рапорти префектитѣ, — на това бѣ способно само ромънското управление. Благодарение на тѣхъ реквизиция за цивилни нужди и то въ мирно врѣме, въ Добруджа отъ заваренитѣ

биволи и биволици —	31,879 глави
воллове и крави —	151,737
коне и кобили —	71,048

остапка, съгласно точнитѣ свѣдѣния на Добруджанската Извъредна Комисия

биволи и биволици —	6,285 или 20%
воллове и крави —	29,899 „ 20%
коне и кобили —	25,783 „ 36%

или срдѣно 24.3%, което означава, че 76% отъ инвентара на добруджанското ступанство, което коштува стотини милиони, биде ограбено дори безъ военна пужда. Нѣма българско село, което да не е бромъ съ килди овце. Благодарение на грабежническия начинъ на ромънското управление, има въ Добруджа села, напирѣтъ с. Куфалча, останали безъ една овца. Селото Български Косуй, състои се отъ 264 къщи бромъ едѣва 4 овци — 2 дойни и 2 ялови. Добруджа бѣше складила на огромни количества бакъръ. Имаше стопанства (с. Кара Насуфъ), които прѣтежаваха до 500 кгг. бакърени сѣдове. Слѣдъ като цѣпата на бакъра се подига на 10—15 лв. килограмъ, изъ Добруджа излязна една разбойническа банда, състоища се отъ единъ майоръ и единъ инженеръ отъ военното министерство, които насилствено, съ помощта на префектитѣ, събра бакъра по 150 — 2 лв. килограмъ. Кожото пѣкъ за бодивата телъ, която дотрѣбвала на Ромъния да гради своя Вердопъ — Тутраканъ, тя биде събрана изъ Добруджа безъ пари, като се разграбиха безцеремонно двороветѣ, градинитѣ и лозята).

Ала най-варварски бѣше начина на отстраняване на добруджанското население, и то прѣди още да бѣше обявена отъ Ромъния войната. За да извърши тѣхъ злополученъ за самата нея актъ, тя, гонена и прѣсѣдвана отъ съюзнитѣ войски, трѣбваше поне за очи „да се грижи“ за него, събра 20 000 кола съ хората, добитѣжъ нѣмъ и пѣлни съ храна и ги откаръ въ изтрѣшностъ на Ромъния, всрѣдъ дѣжделива есенъ и зима безъ дрѣки, безъ храна, безъ подслонъ.

Каза се на тѣхъ нещастници, че ще отидатъ само до най-близката станция, еждѣто ще да имъ се заплати храната, а сами ще се върнатъ. Благодарение на тѣхъ варварска изиима хората бѣха тргнати голи и боси, както си бѣха по харманитѣ. Отъ тѣхъ злочесты десетини хиляди павинни хора, еждѣ ли ще се върнатъ живи.

1) Погодѣнитѣ процентъ тукъ се обяснява съ това, че населението уснѣ до датата на събирането тѣхъ свѣдѣния отъ Добруджа. Извънр. Комисия — мартъ 1917 г. — да си набави коне или кобили за първа пужда.

2) Глед. „Ромъния въ Добруджа“, 1913—1916 г. Анкета.

С. Чилингировъ.

РАВНА ДОБРУДЖА

(Пятни бѣлѣнии и впечатления).

Продължение отъ бр. 88

— Пьотъръ Махенчъ, Пьотъръ Махенчъ! — завика старшиятъ, като забѣлзла здраво у вратата.

— Трѣба да ги пѣка, — каза той, обрнати къмъ мене. Нищо, войницитѣ ще ги намѣратъ.

Но, вървѣщи туй, старшиятъ надиктовалъ прѣзъ прозореца на вратата, извика този път: Вася, Вася!.. послѣ — хей, Пьотъръ Махенчъ, въ заснуи, что ли!.. И ударитѣ се понесоха още по-рѣшителни, отвърнати тѣло отъ ехото на съсѣднитѣ построѣни. Чу се старешко кашлене, и вратата се отвори. Единъ тънъкъ дискантовъ гласъ запѣта съ непресторена любовностъ: — Что вамъ угодно?

Азъ дълго не можехъ да повѣрвамъ, че опрѣдѣ ми стои единъ шестдесетъ годишенъ старецъ и, че гласътъ е неговъ, а не на нѣкое дѣвойче, скрито задъ вратата.

Старшиятъ обясни цѣлѣта на нашето посѣщение и ме прѣпорѣча на домакина. Послѣдниятъ, очевидно твърдѣ изненаданъ отъ посѣщението на подобенъ неочакванъ гостъ, погледна смутено послѣдователно на сѣ и себе, като че ли искаше да се извини за тояката си, впрочеиъ твърдѣ небрѣженъ. Но не слѣдъ много той

се поскокнати и ни покани въ стаата си, като затропа прѣдъ насъ съ дългата патерница, върху която слагаше тежко дѣселата си минца.

Антрето на стаата бѣше тъмно. То даме ми се стори много по тъмно отъ нахлулата дрезгавина, още примѣсена съ жолто-червенитѣ отблѣсци на сънчевитѣ лъчи. Антрето служеше едновременно за кухня и за за вилеръ и нѣщата бѣха разхвърлени и натрупани въ такъвъ хаотиченъ безпорядѣкъ, на какъвто сж спсобни всички бекери. Стори ми се, че азъ видѣхъ едно миниатюрно кѣтче отъ похонтѣ на Пилишкина, въ които Гоголъ е намѣрилъ всичко, възможно да се събере на едно мѣсто. Но ако зрѣнието мачно би могло да понесе гледката на тази кухня, и вилеръ, и антре въ сжщото врѣме, не по добъръ се почувствува обонянието. Нищо влажно и мухласало ударя носа ми и азъ за минута съжалихъ моето любопитство.

Но впечатлението отъ стаата бѣше съвсѣмъ друго. Съ своитѣ два мѣки прозореца, занавесени съ чисти басмани пердета, стройно прибраи съ вѣтъв на едината страна, както правятъ въ всички наши провинциални и селски къщи, тѣ изглеждаше доста удобна и широка. Единътъ и жгѣтъ бѣше заетъ отъ жолѣзненъ креватъ, покритъ съ безужоризнено бѣлъ чаршафъ. Вѣли жато него бѣха и вазосанитѣ стѣни, върху които висѣха нѣколко малки цветачки. Орѣзуположитѣ на кревата жгѣлъ бѣше заетъ отъ масата, тожко покритъ съ бѣло. Кой знае защо, бѣло ми се се стори и лицето на домакина, по което не се виждаше нито единъ косъмъ.

Слѣдъ като ни прѣдложи столъ, Пьотъръ Махенчъ или Вася, все едно, почна бързо и смутенъ да се на-

винява, че той билъ заетъ въ другата стаа, че не чулъ когато старшиятъ го викалъ и пр. Обаче, истината на своето забави той откри неволно малко по-късно. Не ни а каза отначало, очевидно отъ деликатностъ. Врати му билъ боленъ.

Фигурата на любовния ни домакинъ и цѣлата обстановка, срдѣ която поиздѣхъ, тожко много будѣше моето любопитство, че азъ, просто, не знаехъ какво по напрѣдъ да питамъ. Но, очевидно, да ме извади отъ това положение, а може би отъ желание да се отърве частъ по-скоро отъ нашето неочаквано посѣщение, домакинътъ започна на своя езикъ:

— Както знаете, господине, ние принадлежимъ къмъ сектата на скопцитѣ. Нашата секта не признава женитбата и брака. Но къмъ нея могатъ да се причислятъ всички, макаръ сѣмъйни, които пожелаатъ да се подхвърлятъ на известна операция. Членовѣтѣ на нашата секта сж четири вида: 1) скопци по рождение, 2) скопени отъ родителитѣ си, 3) скопени по свое желание и 4) скопени по свое желание, по слѣдъ като сж живѣли браченъ животъ. Въ нашето село има и отъ четирѣтъ категории скопци. Азъ и братъ ми сме отъ третата категория — скопци по убѣждение. Ставали сме такива, защото върваме, че само така ще се сподобимъ съ царството божие.

Но, когато го запитамъ, на кой евангелски текстъ основаватъ тази своя пѣра, той ми напменува само евангелиста Матѣя, безъ да е въ състояние точно да ми опрѣдѣли, въ кои глава и въ кой стихъ се намиратъ положеиията на тѣхното религиозно учение.

Настѣжи мѣлчанье. Металическитѣ и бездумскѣ

ни 20%. Е добър, загубата на тия хора, вент от моралната отговорност, която трябва да носи ромънското правителство, е цял погром за ступанството на Добруджа за напредък. Всъщност изгубен не е само един изгубен рента от капитала, който се изчислява в една държава според производителната му способност. Ще ли останат всичките тия неизчислим загуби на Южна Добруджа, последици само поради зложелителството на Ромъния спрямо българския и турски елемент, необезщетени? Ето въпрос, който днес занимава всичко живо в Добруджа.

Извънредната Добруджанска Комисия събра съ всички грижи най-точни сведения, за всичките щети и загуби, причинени на Добруджанското население в надвечерието на войната. Тия цифри данни трябва да бъдат използвани. Тъ трябва да бъдат представени днес на ромънското правителство, за да види то дълга си!

Ала за нещастното на България и Добруджа и тук тъмнен облак. Оповестението на Управителния Щаб (Verwaltungsstab), нареждайки начина за опрѣдането разбора на обезщетението за съюзните поданица, изключва от тая справедлива облага нова Добруджа, като казва, че няма да се приемат молби за обезщетение „за реквизиции, реквизиции, изземления, интернирани и пр., които са нанесени в областите на Олимбрия, Тутракан, Добрич и Балчик — частите, които до Букурещкия договор 1913 год. принадлежали на България“.

Съ други думи, до като пострадалият интерес на поданиците на нашите велики съюзници ще се защитават в Букурещ по най-ефикасен начин, оная на българските и мусульманските населения, като че ли ще останат безъ всяко възмездие... Възможно ли е това? Ние не вярваме. Сигурно има някакво недоразумение, основано върху непознаване положението в Добруджа, ако не е хитро скриване силата от страна на Ромъния с прѣдвидни цели.

(Слѣдва).

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

„Deutsche Levante Zeitung“ „Мѣродавко, обаче, остава разсѣждението, че Германия има най-голям интерес въ това да осигури, до колкото възможността позволява, за въ бъдеще едно положение на траен миръ на Балканския полуостров. Това ще стане само ако една единствена страна има господствующе положение на Балканите и, ако тази страна здраво и сигурно е съюзена с Германия. Където това е призвана България и само България. Врѣмеката, когато Германия възлагаше тая роль на Ромъния, отдавна са минали и няма да се върнат. От друга страна, сама по себе си се налага мисълта, че между Германия и България трябва да се създадат и осигурят такива отношения, при които България да бъде далеч от една политика на злоупотребление съ своето господство на Балкана, което би заплашило германските интереси на Изток и би прѣвѣнала връзката между Берлин — Цариград, или би заплашила да я свърза Тула и потребна една дѣлствителна и прѣдвидлива германско-турска политика...“

Наша български приятел и съюзник може да бъде сигурен, че не само германското правителство, но и германския народ, доколкото той мис-

ли политически, съ радост гледа на бъдещето на могъща България и е далеч от навъното и да е дребнавъ възбуждене“.

„Прѣпорѣц“. Териториално Ромъния отстъпва на Австро-Унгария всички проходи съ цѣлата верига на Карпатите, а това ще каже — едно проство не по малко от 15,000 кв. км. влажна земя, докато пъкъ чуждата за ромънския народъ Добруджа се отстъпва на съюзниците, та чрезъ тях да бъде дадена на България. Прѣфиненитъ дипломати въ това виждатъ една гаранция за България по-вече, защото по тая начинъ нашите съюзници се задължават да бъдат за запазването на Добруджа за България. Ето една прѣфиненост, която ние българите не можем да разберемъ, както и нашите войници не разбраха, какъ съюзниците прогониха власитъ отъ добруджанските полета. Обаче, самият фактъ, че тази българска земя се отстъпва на съюзниците, дава поводъ за излизане прѣпни и отвори рани, които интересът на Съюза налага да не се дразнятъ. Ние сме уверени, че отъ повдигнатитъ въпроси съ Добруджа, най-малко ще спечалатъ оная, които ги повдигатъ; защото ако има аксони въ българската политика, то тя е че не може между съюзници да се тѣматъ други договори, освѣнъ оная прѣди войната. Трѣбва човѣкъ да има твърдъ класа намотъ и да бъде наистина, заслѣпенъ, за да не си спомни какво стана прѣди петъ години на Балканите и какво е положението днесъ, когато българските войници съжитѣтъ, задъ който се тържествува въ Цариградъ за разширението къмъ Кавказъ, изгубенъ прѣвъ настоящата и миналитъ войни. По онова, що човѣкъ въ чуждия печатъ, такива испания съ добри домъ за враговетъ ни, които кроятъ интриги, за да създаватъ недоразумения, а какъ да не ги използватъ.

Второто постановление въ прѣдварителната спогодба прѣдоставя на съюзниците грижата, за да се гарантиратъ търговските интереси на Ромъния по линията Черна-вода, както и въ пристанището Кюстенджа. Човѣкъ трябва наистина да не познава българина и да не знае онова що той само е прѣдлагалъ на своитъ събди, за да допусна дѣлата мисълъ, че България не ще направи всичко, което олеснява търговията. Ние сме убедени, какъто и да дадатъ сега на Ромъния по договоръ, що дойде донъ и то водната слѣдъ обща миръ, когато България ще даде повече търговски изгоди на Ромъния, отколкото и да е другъ. Българскиятъ народъ не търси друга печалба, освѣнъ оная на собствения си трудъ, както не жалеа послѣдния да бъде експлоатиранъ.

Икономическите облаги, които съюзниците търсятъ отъ Ромъния, споредъ германските вѣстници, най-много ще принадлежатъ на Германия, която особено държи на петрола и на хранитѣ и то за единъ по дълъгъ периодъ. Парично обезщетение отъ Ромъния не щѣло да се търси, но реквизицията щѣла да се плати отъ нея, а тя възлизала на единъ милиардъ, споредъ нормиранитъ цифри, както въ нормално врѣме.

Ща, подобно на любовитно дѣте, азъ прѣкъснахъ религиознитъ му обяснения и запитахъ:

— А защо и двамата сте голобради, защо сте и безъ всякакви коси по лицето?

— Защото сме очисти отъ грѣшнитъ съблазни.

— Аха!...

И, може би, оскѣрбенъ отъ моето певочно възклицание, той обърна евангелието на Матея и ми прочете отъ глава 19:

„Ученицитъ на Христа му казватъ: ако е такава задължението на жена къмъ жената, по-добъръ е да се не жени. А той имъ рече: не могатъ всички да приематъ тая дума, но из които е дадено. Защото има скопци, които са родени така отъ утробата на майка си; има пъкъ скопци, които са скопени отъ Христа, а има и скопци, които сами себе си скопаватъ, заради царство небесно. Кой може да приеме, нека приеме“.

Моятъ домашин съ приеми...

— Да посѣтамъ ли жена? — запита старшиятъ, слѣдъ като излизаше отъ къщата на тия живи мъртваци, кандидатъ за царство небесно. Момаръ и да ме бѣха пасетили вѣнчелената, добити отъ тия цѣстлавни скопци, азъ съгласихъ да видя и другата по дивна на човѣшкия родъ, която сяко бѣше обрѣкла себе си въ много на една висша идея, синавила тъй низко своитъ приврѣженици.

Въ пизката, по чисто и прѣбрано наредена стая ко доста гомонно събѣдиство заварихме нѣколко жени Домкините, млада и хубава жена, ни посрѣщна непринудено и мило. Сяко така се отнесоха и другитъ жени. Тѣ говорѣха свободно по всички въпроси на ро-

Изъ Добруджа

Една наврѣмненна заповѣдъ.

ГЕРМ. ЕТАПНО УПРАВЛЕНИЕ

Кюстенджа, 21.V.1918 г.

Добруджа.

№ 1240.

Не отдавна почна завръщането на интерниранитъ въ Молдова добруджанци. Тия хора сега едва ли ще намиратъ по домоветъ си най-необходимитъ вещи, които бѣха оставили при отиването имъ; единъ отъ тяхъ е разрушенъ, а други изчезнали. Дѣтъ се налага на Г. Е. У. да укаже най-широка поддрѣпка на тия нещастници при тяхното обезпечаване напосов, при дѣленето работа и срѣдства за прѣпитание. На първо мѣсто ще бъдатъ подпомогнати поданицитъ на Четворния съюзъ и оная ромънски поданица, които принадлежатъ къмъ националитѣ на съюза.

Административнитъ власти трябва да укажатъ всичкото си съдѣйствие за издѣлването и повръщането изгубената собственост на отиващитъ или за тяхното обезпечаване, въ връжта на възможното. Въ случай, че не се постигне резултатъ отъ тая начинъ на дѣйствуване, общинитъ да взиматъ върху си грижата за намяране жилища и покѣщения на тия хора.

На интерниранитъ отъ съюзнитъ поданства и националитѣ, ако е въ нужда, да се дава помощъ отъ касата за подпомагане на бѣдитъ. Досегашния опрѣдѣленъ размѣръ отъ 30 лева може да се надвишава, споредъ обстоятелствата. Командантскитъ управления могатъ да отпущатъ аванси за цѣлата.

На завръщанитъ се държавни чиновници отъ съюзническите националитѣ да се изплати сѣкратена заплата отъ 1 априлъ 1916 г., а на останалитъ — намалена заплата отъ първо часъ на мѣсеца, прѣвъ който съ се завърнали. Дѣлената до сега помощъ на тяхнитъ семейства да се спадне отъ изплатената за минало врѣме сума за заплата.

Командантствата съ длѣжни да даватъ помощъ на завръщанитъ се интернирани селени за обезпечаване на стопанствата си, като оставятъ на тяхно разположение земя за обработване и нужния добитѣкъ, срѣщу заплащане слѣдъ жетва на слѣдующия се наемъ. Ако тѣхнитъ земи съ биле вече дадени на други лица, уговорения наемъ ще се изплати на тѣмъ.

Градскитъ командантски управления трябва да съдѣйствуватъ на завръщанитъ се въ намиране работа, като прѣдпочитателно ги наставляватъ на таква, която се обезпечда отъ военнитъ власти.

Въ случай, че интерниранитъ сѣмни поданица или отъ съюзнитъ националитѣ подигнатъ претенции за обезщетения отъ разрушения и обезщетения на тѣхната собственост или за загуби отъ тѣхното интерниране, тѣхнитъ разплащания да бъдатъ обстоено изложени и поддрѣпени съ фактически доказателства отъ властитъ, слѣдъ което командантствата да ги прѣвѣратъ въ Етапното Управление

(под.) Фонъ Унгеръ.

По прѣговоритъ за миръ съ Ромъния.

Вернъ. Г. Машу, министръ на външнитъ работи въ кабинета на Авреску, на път отъ Парижъ за Букурещъ, посѣти Австро-Унгарския пълномощенъ министръ въ Бернъ.

Букурещъ. Ромънската делегация по прѣговоритъ за миръ се състои отъ: К. Аржентану, министръ на правосѣдието, генералъ Лукежу, пълномощния министръ Панинеу, пълномощния министръ Бургола и полковникъ Мирческу.

погледъ на домакина съ закова въ стѣната, напразно се мичихъ азъ да разгадамъ, какви мисли и чувства се криятъ въ тѣзи безразлични очи, отъ които обхващамъ бѣ изчезнало човѣшкото, за да се посели животинското. И прѣвъ пътъ може би ясно разбрахъ, каква сила се крие въ природата на човѣка и, колко малко достига тѣй божественото, когато я изнасява. Не се съмнѣвамъ, че тия добри хорѣца, които са рѣшили да отрѣкатъ частъ отъ своето естество и то частъ, която като ги приближава до животнитъ, ги отдалява отъ божественото, съ то направилъ, за да си създадатъ земенъ животъ, който ще имъ открие вѣритѣ на божиято царство. Ала, безъ да шатъ, сами съ прѣпрѣчили пътя си къмъ истинската човѣщина, чрезъ която самъ Богъ отлежда себе си. Между полета на едно тѣло животно и тая на този кандидатъ за рай азъ и сега не мога да отгряна разлика.

Не се съмнѣвамъ, че нашето посѣщение щѣше да се свърши отъ това, ако не бѣхъ настѣлѣ още еднажъ да ми съобщатъ евангелския текстъ. Домакинтъ стана и се отпрати къмъ другата стая. Слѣдъ минути — двѣ той се върна съ брата си, който, дѣйствително, нѣмаше видъ на доста сериозно боленъ човѣкъ. Въ сящото врѣме той ми подаде библията. Прѣди да прочета текста, въучението на своята секта забрани да ми обяснява това, което чрѣвнатъ братъ ми бѣше вече доста обесилъ... Да си призная, азъ почти че не слушахъ думитъ му. Мене по ме занимаваше неговата голобрада фигура и тъкнати му гласъ. Очитъ ми свѣтѣха тия тъмни очи, ту къмъ другия отъ братята. И, безъ да

довитъ отношения, безъ да се стѣспаватъ отъ занитваната ми. Доволно ли бѣха отъ жертвата, която съ направилъ съ себе си, мѣтно би могло да се каже, но прѣдъ насъ едва ли не искаха да докажатъ, че най-голѣмото участие за човѣка е да бъде скопецъ. Особено компетентна въ това отношение бѣше домакината. Тя се е подложила на тая религиозенъ ритуалъ слѣдъ като е довила и отхранила двѣ дѣца, безгражнитъ гласове на които се носѣха изъ двора. Другата, най-старата, е била обречена на Бога, както се изрази тя, още когато е е била малка. И много е доволна, че е станало така.

— Мамъ ти живѣ ли е? — запитахъ домакината.

— Да, — отговори тя. На като че ли прочела по по лицето ми незададения въпросъ, доизля: И той е скопецъ.

Азъ се загледахъ прѣвъ прозореца, дѣто бѣха спрѣли двѣ хубави и живеврадостни главички, дошли да надзѣрватъ госта.

— И съ тѣхъ ли по направитѣ сящо?

— Да, Христосъ е казалъ: „Жени мои разженете се, а не мени, вон не женеете се“.

Азъ се сбогувахъ и съ свито сърце пожелахъ да замина по скоръ за Малаглия: Чувствахъ, че не мога попеси по дълго атмосферата на тѣзи юдолю плачевна, дѣто може да има една добра религия, но нѣма истински животъ...

А какво е човѣшкото битие безъ дѣца?

(Слѣдва).

Положението въ Русия.

Хага. На „Морнинг пост“ съобщават от Петроград: Троцкий ще остане въ Петроград и ще поеме председателството на комитета на съвета на комисарите въ Петроград. Ленин ще отиде въ Москва. Гласуването по мирните условия и ратификацията на мирния договор, щяло да стане на 17 март.

Виена. Въстанието прѣдѣляватъ завземането на Одеса, като твърдятъ важенъ успехъ, както за Украйна, тъй и за съюзниците. Оцѣтъ Киевъ, сега ежщо и Одеса, този голямъ икономически центъръ, въ които се развива силни боеве между революционерите, пада въ ръцѣта на украинското правителство. Съюзниците, като стигнаха въ Одеса, взематъ отъ една страна голѣмитѣ натрупани тукъ съветни припаси и отъ друга — си откриватъ търговски, твърди важни пътища по суша и по море. Английската блокада е сломена съ завземането на Одеса. Английската политика, имаше за цѣлъ да сломи чрезъ гладъ централните сили, прѣтърпява още веднѣж поражение.

На „Таймс“ съобщаватъ отъ Токіо: Забавата на Японската намѣса въ Сибиръ се дължи на министерската криза, която замѣддява временно въпросите отъ външната политика.

Из чужбина

в „Журнал“ за Солунската Акция.

Цюрихъ. „Журнал“ отъ 9 мартъ въ една статия озаглавена „максимови планове“, разглежда хйрсатини послѣдци отъ романския миръ на солунския фронтъ и възража: централните сили иматъ колкото за, толкова и противъ аргументи за една операция на грѣцкия фронтъ. Хинденбургъ и Лудендорфъ разбира се, не отдаватъ голѣмо значение на едно настѣпление отъ страна на генералъ Гийона. При тѣзи условия, може да се запита: полезно ли е да се прѣидатъ усилия при Вардара, когато тѣ могатъ да бъдатъ полезни другидѣ. Облѣганата на морето, Гърция може да бъде закована, но може да бъде унищожена, както Сърбия и Черна-гора. Нейната съдба не зависи отъ хода на войната. Единичниятъ интересъ е да вземемъ върши, които биха отстранили други неосъществени инициативи.

Хинденбургъ за положението.

Берлинъ. Прѣдъ кореспондентите на западния фронтъ, Хинденбургъ заявилъ: „Обратитѣ, който ни стига, е сѣсенъ. Сега ние можемъ да насочимъ всичките си сили къмъ западъ. Съ отдаването си всѣщо въ обятията на Англия, Франция си е изкопала сама гроба. Угрозаватъ ни, че въ изтокъ ние сме дѣйсващи насилнически. Истината е: ние не сме да бъдемъ. На източната граница ние трѣбваме да създадемъ едно такова положение, което би ни осигурило срѣму едно повторение на нещастното, което ние сносимъ прѣзъ 1914 год.“

Съглашението заплашва Холандия.

Амстердамъ. Отъ името на съглашенските правителства и Съединените Шати английския посланикъ въ Хага е поискалъ отъ Холандия прѣдването на всички параходи, срѣму известно заплащане. На холандското правителство е даденъ срокъ отъ 8 дена за отговоръ. Ако послѣдния не бъде удовлетворителенъ, Съединените Шати ще реквизируютъ всички, нахождани се въ нейните пристанища и наплащатъ се по морето Холандски параходи.

Малмо. Правителството е позволило корабните дружества да взематъ на съглашението още 400 хиляди тона холандски параходи, като е дало да се разбере, че въ случай на отказъ, то ще стори това по реквизиционенъ начинъ.

Югославинско движение.

Въ нѣкои Харватски вѣстници открито се разглежда въпроса за образуването на една независима югославинска държава отъ харатите, словените и сърбите. Намирайки се въ Франция сърби изпратили до своите съюзници единъ апелъ, въ който казватъ: Югославините, т. е. сърбите, харатите и словените, по своя произходъ, езикъ, литература и аспирация, образуватъ една и съща нация, и много е естествено, гдѣто тѣ желатъ да се съединятъ, за да организиратъ една национална, свободна и независима държава.

Подобни извѣщения е направилъ и сръбския министър-прѣдседателъ, а тѣхъ, сяко прѣдседателя на югославинския комитетъ въ Лондонъ.

Сръбско опровержение.

Лондонъ. Лондонската сръбска легация опровергава категорично слухове, разпространявани отъ „Дойче Тагесцайтунгъ“ и други германски вѣстници, както Сърбия е проявила старание да заведе отѣлни прѣговори за миръ съ съюза. Не напразно казва легацията, Сърбия помертува една трета отъ населението си, за да стане днесъ прѣдателка на сънародниците си, които чакатъ освобождението си отъ австрийското робство. Сърбия, прочее, остава вѣрна на своите идеали и на съюзниците си.

Английски мѣтнини за водводната война.

Лондонъ. Говорейки въ Лондонъ, видни английски политикъ Волесъ казва:

„Германия напада търговската ни флота, като сѣмта послѣдната за най-слабото ни мѣсто. Неприятелътъ се надява да разколебае нашите моряци, обаче дълбоко се лъже. Английските моряци понасятъ безъ страхъ тажестите на войната, проявявайки историческата упоритостъ на британеца и поддржайки великитѣ традиции на британската морина. Германците надминаватъ по жестокостъ и прѣтвжностъ тиранитѣ отъ сръбните вѣкове.“

Народното събрание за Добруджа

На 11 тогъ въ Народното събрание лидерътъ на Народната партия г. Т. Теодоровъ, говорейки по военни кредитъ, се изказа и по важните събития на дена.

„Миръ съ Ромъния е сключенъ. Ромъния се е отказала отъ Добруджа; но въ договора Добруджа се отстъпила не намъ, а на съюзниците. Азъ вѣрвамъ, че въ окончателния договоръ не може да бъде отстъпена другиму, освѣнъ на България, защото за Добруджа не може да иматъ претенции нито Турция, която добри знае, че Добруджа отъ край време е съставлявала частъ отъ Дунавския вѣластъ, както Русе и Търново; нито Германия и Австро Унгария, които вѣятъ много добри, какъ на времето таа Добруджа е била откъсната отъ България и по какви съображения е било направено това. Защо тогава въ племенниарния договоръ Добруджа се отстъпила въ съюзниците, за да ни бъде прѣотстъпена по послѣ?“

По тѣхъ случай се носятъ всевъзможни слухове; говори се за разни компенсации, които трѣбва да даваме не другиму, а на нашите съюзници. Азъ не искамъ да вѣрвамъ въ тѣхъ слухове, до като не чуя вѣщо положително отъ министерската маса. Министър-прѣдседателя ни казва, че отъ страна на Турция, за която най-много се говорило, че искала компенсация, никакви претенции не били прѣдлагани. Цариградските вѣстници обаче писаха за разни въпроси на Балканите. Нашите вѣстници въпроизведоха и едно очевидно възмущено отъ турска страна съобщение въ нѣмѣцарския вѣстникъ „Базелеръ Нахрихтенъ“, че на Турция трѣбвало да се даде известна компенсация. На това трѣбва да се реагира своевременно. На турците трѣбва да се даде да разбератъ, колко много намето приетелство зависи отъ това да се откажатъ отъ всякаква компенсация. Каквото ни е дадено отъ тѣхъ, дадено ни е доброволно. Въ 1913 год. следъ Букурещкия договоръ, тѣ искаха да останатъ въ бѣломорска Тракия, но тѣ ни отстъпиха до Деде-агачъ, за да се турп основа на намето бѣлащо приетелство. И отстъпиха отъ 1915 година се направи доброволно. Мислимъ ли е сега да се говори за повръщане на отстъпено? Още по малко може да мислимъ за компенсация за нашите съюзници. Ако се желае да се запази съюза траенъ и засиленъ, съ нищо не трѣбва да се засѣга политическата и икономическата независимостъ на България. Прѣзъ Черна-вода и Кюстенджа може да се осигури всичката свобода за вносъ и износъ на Ромъния; но това не бива да става съ казвото да било напѣржаване на нашия суверенитетъ.

Таа е най-прѣката наша военна цѣлъ; и при всички други по нататѣшни цѣли, свързани съ въпроса за Драма, Кавала и Сересъ и изобщо съ Македония, намето правителство трѣбва да се ръководи отъ същитѣ същѣ съображения — пълното обединение на бѣл арсите земи и пълното възстановяване на наша политическа и икономическа независимостъ.“

Хронология

Ц. Д. Н. Съветъ въ Бабадагъ е посмолалъ министър-прѣдседателя и прѣдседателя на българската делегация по прѣговоритѣ за миръ въ Вукурещъ да бъдатъ застъпени сайдинитѣ искания на добруджанското население;

1. Ромънското правителство да заплати всички реквизиции, конфискации и щети, възвръщени вързу

частната собственостъ отъ ромънските власти и войски прѣзъ войнатата; 2. Да даде обезщетение на отлъчени и убититѣ отъ ромънските власти добруджански жители; 3. Да обезпечи ония добруджански семейства, които баци и синове сж загинали като ромънски войници въ бойното поле; 4. да стане събѣна на бѣлгарското население въ Ромъния и Бесарабия съ Ромънското отъ Добруджа, като се откупятъ имотитѣ ни отъ респективните правителства.

Още една жертва на ромънската жестокостъ. Прѣдъ пѣколко дни получихме извѣстие, че тулчанския гражданинъ Огефанъ Станевъ, съ единъ кракъ, родомъ отъ а Тузлу, Кюстенджанска околина, отлъченъ въ Молдова, се е поминалъ вследствие на дѣмения, мизерия и гладъ. Покойникътъ бѣ единъ отъ добрите бѣлгари, който наредъ съ своите другари цѣля 15 години водеше открито борба за бѣлгарската народностъ въ Тулча и цѣла Добруджа. Но ромънците и него сакъта нещастиятъ не позволиха.

Миръ на прахътъ му. Богъ да го прости.

Отъ другари му Драгомиръ Начовъ.

Помощъ. Станционниятъ охранителенъ взводъ при III Армия събрахъ и изпратихъ 700-лева помощъ за лѣкуването на другари си Хр. Семерджиевъ.

Меморандумъ на бесарабните бѣлгари. Бесарабските бѣлгари сж прѣдали меморандумъ до министър-прѣдседателя. Молатъ го да се застъпи за националните имъ права.

Нореспенденцията съ Ромъния. Дирекцията на пощата съобщава, че писмата за окупирания Ромъния прѣдизначени за частни лица, адреситѣ трѣбва да сж написани съ латиница, а на бѣлгарски само тѣхъ за утѣждени и войскови части.

Законопроектътъ по прѣхраната. Парламентарната комисия е вече направила окончателните измѣнения по законопроекта за прѣхраната, който прѣзъ идущата сѣмница ще бъде разгледавъ въ камарата.

Засѣването на оръва. Тази година нѣмъ разрешение за посѣване съ оръзъ на около 63.000 декара, каквото пространство отъ освобождението до сега не се е засѣвало. Оръдното годишно пространство, засѣвано дотѣ, съ оръзъ било 45—50 хиляда декара.

Цѣрковъ на пратки съ голѣма бързина по Дунавъ. Дирекцията на Кралското Маджарско рѣчно и корско паракодно аѣн. д-во извѣстата, че отъ 11 тѣ е започнато присматането на пратки съ голѣма бързина за прѣвозване по дунава съ паракодитѣ, които сж въ служба на военното командване; между Земунъ—Оршава—Черна-вода. Пратки съ голѣма бързина се приематъ отъ една станция до друга за прѣвозъ отъ маджарските и сръбски станции между Земунъ—Оршава и лѣжачитѣ на дѣсния брѣгъ станции отъ Оршава на долу. Тарифитѣ постановления и дружественитѣ прѣписки ще се прилагатъ по отношението на прѣвознитѣ пратки само до колкото отъ страна на компетентната военна властъ не се правятъ изключителни разпорѣдки.

Подъ печатъ нова книга. Нашия познатъ приятелъ и литературенъ струдникъ г. Д. Нацевъ (Бургъ) е туршилъ подъ печатъ нова книга „Подъ развѣтъ стѣгъ“ съ разкази отъ войната.

Книгата се очаква съ голѣмъ интересъ.

Добричани и Добруджа. Управлението на Народно-скупителния фондъ Добруджа въ гр. София, получи вѣдката си лѣва 5618-15 отъ Добруджанския народенъ комитетъ въ гр. Добричъ и вечеринката на младежитѣ отъ сѣмния градъ отъ дадената добруджанска готеръ отъ хориститѣ на с. Енвѣлой Добруджа.

Управлението благодаря на щедритѣ дарители добричани.

Катранътъ за казане кола мѣстенъ и инострани се декларира.

Послѣденъ часъ.

Вукурещъ. 17.III. (Специална телеграма въ в. Добруджа). Сутринта вѣстници публикуватъ слѣдното конуикъ: Първия ромънски делегатъ на конференцията се завърна въ четвъртъкъ отъ Ямъ, стѣгласно уговореното споразумение. Той събщи на делегатитѣ на съюза, че правителството на Авресску подало оставка, по съображения отъ вътрѣшенъ политически характеръ, които тѣматъ нѣмъ общо съ въпросътъ за мира. Ново министерство още не било съставено. Понемъ съ това сж обезпечени пълномощията на досегашната ромънска делегация, за сега сж прѣдстановени главните прѣговори. Отѣдинитѣ съвѣщания на различните сѣкции на конференцията ще продължаватъ работата си.

Нѣуе въ „Райтеръ“ се научава отъ Петроградъ, че Московската конференция е рѣтифицирала съ 453 срѣму 30 гласа, Врѣстъ Литовския договоръ за миръ между Руса и Съветъ.